

KAPITOLA

DRUHÁ

„Řez byl proveden jednou zbraní, ale nástroj byl velice zručně upraven,“ řekla Ailsa Lambertová. „Jedná se o dva dokonale shodné skalpely připevněné k sobě, se čtyřmilimetrovou rozpěrkou uprostřed. Spojení dvou čepelí zajistilo, že ránu by nebylo možné zavřít, natož zašít, ani kdyby byl v čase útoku v nemocnici. Ty dvojitě řezy mají...“ odmlčela se, když do ruky brala metr, „dvacet osm centimetrů na délku. Byly značně hluboké, takže rána se doširoka otevřela a škody to napáchalo nesmírné. Vnitřní orgány se následně daly do pohybu směrem dolů a ven, takže většina toho, co mělo být uvnitř jeho břišní dutiny, mu vypadla z těla, když padal a přetáčel se. Na některých vnitřnostech jsou dokonce rozpoznatelné otisky bot lidí stojících kolem. Ztráta krve zapříčinila srdeční zástavu.“

„Rozumím,“ řekl Callanach unaveně. „O příčině smrti není pochyb. Měl bych vědět ještě něco jiného?“

„Toxikologický rozbor bude nějakou dobu trvat. Nemá žádná jiná viditelná zranění, navenek se zdá být zdravý, na plicích vidím, že nekouřil, hodný kluk,“ poplácala mrtvolu po ruce a zachmuřeně se usmála. „Ale ta zbraň, Lucu, nebyla vytvořená pro sebeobranu. A v žádném železářství ji nenajdeš. Někdo ji vyrobil a pořádně si s ní vyhrál. Řez byl hluboký a rovnoměrný, ale přitom se zdá, že na protnutí tolika vrstev břišní dutiny nebylo potřeba velké síly. Ať už to udělal kdokoliv, dal si na tom záležet, měl promyšlenou účinnost a rozuměl mechanice pohybu. Nešlo o žádné spontánní bodnutí nebo náhodné použití zbraně uprostřed hádky.“

„Takže úkladná vražda?“ zeptal se Callanach ponořený v myšlenkách a nakloněný nad tělem.

„Spíš něco jako rituál, řekla bych,“ odpověděla. „Tohle si někdo vysnil, nacvičil a dokonale osvojil.“

„Kolik mu je?“

„Mezi osmnácti a dvaadvaceti, myslím. Sto osmdesát centimetrů. Sportovně založený, žádný přebytečný tuk a dobré svalstvo, ale není to ten typ, co tráví celé dny v posilovně. Boty čtyřiačtyřicítky. Hnědé vlasy, oříškové oči. Žádná zranění v sebeobraně. Vůbec to nečekal.“

„Takže v útočnickovi neviděl hrozbu, když se k němu dotýčný přiblížil?“

„Téměř určitě ne. A ty taky nevypadáš dobře, Lucu. Spíš vůbec?“ zeptala se Ailsa, když si stahovala gumové rukavice a dělala si poznámky.

„Spím v pohodě,“ zalhal.

„A jíš pořádně? Jsi bledý a máš popraskané cévky v očích.“

„Zítřka ti zavolám ohledně těch výsledků toxikologie,“ vyhnul se odpovědi. „Jestli se objeví něco předtím, moje číslo máš.“

„Pozdravuj ode mě inspektorku Turnerovou, ano? Už jsem ji neviděla pěkně dlouho. Dřív jsem se vídávala s její máti v klubu příznivců opery, ale v poslední době jsem ji tam nepotkala,“ dodala Ailsa a protahovala se. Tahle šedesátnice droboučká jako ptáček byla živel.

„Vyřídím,“ odpověděl, svlékl si přitom ochranný plášť a hodil ho do koše za dveřmi.

Po návratu na stanici na něj ve vyšetřovací místnosti čekala zasmušilá uvítací četa. Callanach se podíval přímo na konstábla Trippa.

„Máme stopu, volala jedna mladá žena,“ oznámil mu Tripp. „Říkala, že se jí na festivalu v davu ztratil přítel. Doteď ho nenašla. Poslal jsem pro ni auto.“

„Uvedla jeho jméno?“ zeptal se Callanach, když si sedal a natahoval se přitom po kávě.

„Sim Thorburn,“ odpověděl Tripp a už tůkal do klávesnice, aby načel fotku, vždy o krok napřed. V pár vteřinách se objevila stránka

nějaké nové sociální sítě s řadou fotek v nadživotní velikosti. Ten mladík se na každé fotce usmíval nebo přímo křenil, na tváři bezstarostný a bezelstný výraz. Na té poslední byl zachycen ruku v ruce se svou přítelkyní. Bezpochyby to byla stejná ruka, kterou Ailsa Lambertová před chvílí hladila.

„To je on,“ potvrdil Callanach. „Takže co o něm víme?“

„Prozatím všechno, co má na svém profilu. S nastavením soukromí se nezatěžoval, takže si to může prohlédnout kdokoliv. Dvacet jedna let, skotské národnosti, bytem v Edinburghu.“

„Záznam v rejstříku?“

„Žádný jsme nenašli.“ Za Trippem zazvonil telefon a někdo mu cosi sdělil. „Je tu jeho přítelkyně, pane. A jakmile tu skončíme, chce s vámi mluvit šéfinšpektor Begbie.“

„Jak jinak,“ podotkl Callanach a už vstával. „Máte nějaké ponětí, kde je inspektorka Turnerová, Trippe? Ptala se po ní Ailsa Lambertová.“

„Není ve službě,“ zavolala z chodby konstábl Salterová. „Říkala, že zítra asi přijde pozdě taky. Mám jí něco vyřídit, pane?“

„Ne, díky, Salterová,“ křikl na ni. „Může to počkat.“ Přítelkyně Sima Thorburna ale počkat nemohla, určitě už se děsila nejhoršího, ačkoliv stále doufala v zázrak. Představovala si, že došlo k nějaké chybě, že její přítel navzdory veškerým důkazům narazil na nějaké kamarády a někam se zatoulal, aniž se jí ozval. Hlavou se jí honila celá řada vysvětlení, proč zmizel. Naděje si přestane dělat hned, jak uvidí Callanachovu tvář, pomyslel si. Lidé to na něm poznali, jen se na něj podívali.

„Je mi líto,“ řekl, když ji uviděl. Představovat se bylo zbytečné. Za pár vteřin by se jí jeho jméno stejně vpařilo z hlavy.

„Nemůžete vědět jistě, že je to on,“ zašeptala. „Ještě jsem vám o něm ani nic neřekla.“

„Na internetu jsme našli několik vašich společných fotek.“ Ukázal jí fotografii, kterou Tripp předem iniciativně vytiskl. „Je tohle Sim?“

Zavzlykala a o krok od fotografie ustoupila, jako by ten samotný papír byl zbraň.

„Viděl jste ho?“ zeptala se. Callanach vytáhl židli a mladá žena se posadila.

„Viděl. Je to určitě on.“

„Co... co...“, nedokázala ze sebe vypravit nic víc.

„Utrpěl řeznou ránu. Ta se ukázala být smrtelná. Bylo to velice rychlé. Záchranáři neměli šanci se k němu dostat včas.“

„Řeznou ránu? Myslela jsem, že mu praskl slepák nebo to byla krevní sraženina nebo... někdo ho bodl? To nemůže být on. Tohle by Simovi nikdo neudělal.“

„Nevíte, že by měl nějaké potíže? Mohla to být třeba jen rodinná pře, finanční problémy nebo někdo, kdo si s ním vyrovnával staré účty?“

„To je kravina!“ odsekla. Vzhledem k tomu, čím procházela, to byla pochopitelná reakce. Nechápala ovšem, jak s každou uplynulou minutou stopy chladly. „Pracoval pro charitu. Měl minimální mzdu, a přesto trávil každou volnou chvíli tím, že navíc dobrovolničil.“

„Můžete to trochu rozvést?“ požádal ji.

„Pracoval v centrech pro lidi bez domova, ve městě zřizoval kuchyně, kde se jim rozdávala polévka, organizoval benefiční akce. Sim byl ten nejjemnější, nejlaskavější člověk na světě. Všechno, co měl, by rozdával. To bylo to jediné, kvůli čemu jsme se hádali.“

„A včera jste si ničeho zvláštního nevšimla? Nikdo ho nesledoval?“

Dívka zavrtěla hlavou, ovládl ji šok. Callanach věděl, že víc z ní nedostane. Formální identifikaci těla a zjištění kontaktů na rodinu přenechal v režii Trippa. Potřeboval pořádné vodítko, a to rychle. Osoba, která brutálně zavraždila Sima Thorburna, už vražednou zbraň bezpochyby schovala a odstranila veškeré inkriminující forenzní důkazy.

„Salterová!“ zahulákal Callanach po cestě do vyšetřovací místnosti. „Zjistěte, kdo má záznamy kamer z toho koncertu. Chci je mít večer k dispozici. A pokuste se mi držet šéfa od těla, ano? Mám práci.“

„Já taky, inspektore,“ poznamenal šéfinspektor Begbie, který se objevil ve dveřích. Pokaždé, když ho Callanach za poslední dobu viděl,

se zdál být silnější. Přibírat takhle rychle nebylo zdravé. Šéf nebyl úplně štíhlý, když Callanach ke skotské policii nastoupil, ale teď si zdánlivě bez důvodu předčasně kopal hrob. „Nějaký problém, inspektore?“ zeptal se Begbie. Callanach si uvědomil, že zírá na šéfspektorovy rozevírající se knoflíčky na košili.

„Ne, pane, jen jsem roztěkaný.“

„To mě, upřímně, moc neuklidňuje. Jaké máme stopy?“ Callanach se snažil přijít na to, jak mu říct, že nemají nic, a jen něco zakoktal. „Až tak, ano? Vždyť přece někdo musel něco vidět. Tisíce potenciálních svědků a nemůžeme se hnout z místa. To je proklatě typické. Ať lidi z mediálního svolají tiskovku. A udělejte to vlastně rovnou. Lidi se nesmí bát vyjít na ulici. Musí pro to být racionální vysvětlení. Nikdo nepřijde k cizímu člověku a jen tak ho nepodřeže. Chci odpovědi, Callanachu, do čtyřiceti osmi hodin chci mít někoho ve vazbě.“

„Šéfe...“

„Vím. Tiskovky nemáte rád. Beru na vědomí.“ Begbie po cestě pryč funěl. Callanach zaváhal, jestli za ním má jít a zeptat se, jak mu je, ale potom došel k závěru, že by tím dosáhl tak akorát ukončení kariéry, a vrátil se do vyšetřovací místnosti. Měl hlad jako vlk, ale z představy smažené ryby s hranolky zabalené v novinách se mu dělalo nevolno. Dostat se domů v příštích dvanácti hodinách neměl naději a nejzdravějším jídlem na stanici byl asi pytlík prošlých krekrů zapomenutý někde vzadu ve skříňce. Callanach si v hlavě sumíroval osnovu brífinku, když mu někdo strčil do ruky papírovou tašku s krabicí uvnitř.

„Přestaň se dívat na jídlo všech kolem, jako by to byl jed. Není to zrovna příjemné. Moc tím té svojí pověsti francouzského snoba nepomáháš,“ pronesla inspektorka Ava Turnerová a do volné ruky mu vtiskla vidličku. „Krevetový salát. Není domácí, neboj, nechci tě podrobovat mým ubohým pokusům.“

„Myslel jsem, že nejsi ve službě a budeš tu až zítra odpoledne. Degradovali tě do stravovacího oddělení?“

„Tak mi to vrať,“ řekla, podívala se do telefonu a zamračila se.

„Pozdě.“ Callanach už balení rozerval a nabíral si první sousto. „Ptala se po tobě Ailsa Lambertová. Znamená to snad, že edinburské nejvyšší společenské kruhy nefungují jako na drátkách?“ usmál se.

„Jak se francouzsky řekne, ať někdo sklapne?“ odpálkovala ho, aniž zvedla oči od telefonu. Většinu profesního života strávila tím, že se snažila distancovat od vysokého postavení, do kterého se narodila. Očekávání, že z ní bude lékařka, právnička, pojistná matematicka nebo něco podobného – alespoň dokud se neusadí a svým nedočkavým rodičům nedá vnoučata –, v ní roznítilo revoltu, kvůli které skončila ve špinavém světě policejní práce. Ale ani tam nemohla uniknout skutečnosti, že mezi nejbližší přátele její rodiny patřili pohlaváři skotské policie, politici, výkonní ředitelé i edinburská vrchní soudní lékařka.

Přerušila je konstábl Salterová, která mu podala dva listy papíru a podívala se na hodinky. „Šéfinspektor říká, že ví, kolik máte práce, takže tu tiskovku svolal za vás.“ Salterová se snažila neusmívat. Zato Ava se o to ani nepokusila a vyprskla smíchy. „Sepsala jsem vám pár bodů, pane. Novináři tu budou zhruba za hodinu.“

„Pěkné. Takže vám nezbyvá nic jiného než rovnou přejít k tomu mediálnímu cirkusu? Zítřka ráno touhle dobou bude nad tvým oblíčením na titulní straně všech novin vzdychat celá dámská část edinburské populace. Reklamní tvář skotské policie opět v záři reflektorů, co?“ podotkla Ava. Callanach byl na kriminálním oddělení v Edinburghu osm měsíců a za celou tu dobu si Ava nikdy nenechala ujít příležitost ho popíchnout. Jeho dávná kariéra manekýna z něj dělala obzvláště snadný cíl.

„Nebyl to můj nápad,“ zadrmlil. „*Merde!*“

„Dávej si pozor na jazyk,“ pokárala ho Ava.

„Myslel jsem, že francouzsky neumíš,“ poznamenal.

„To, že tě normálně ignoruju, neznamená, že ti nerozumím. To jsou dvě dost rozdílné věci,“ odpověděla.

„Copak nemáš svoji práci?“ zeptal se jí, vrtěl přitom hlavou a sledoval, jak se jí po tváři rozlévá škodolibý úsměv. Ava byla jedna z těch

žen, které vyváděly muže z rovnováhy. Vypadala celkem nevinně, dlouhé hnědé vlasy se jí stáčely do kudrlin a šedé oči měnily barvu podle osvětlení. Ve vteřině ale dokázala tnout do živého. Zdálo se, že neumí jinak než mluvit zpříma. Když přijel z Francie, byl rozhozený. Přihodilo se mu toho příliš na to, aby se to na něm emocionálně nepodepsalo. Posledních pár měsíců na něj mělo léčebný účinek a Ava v tom hrála zásadní roli, hlavně proto, že s ní mohl být sám sebou.

„Země volá Callanacha,“ promluvila na něj a zamávala mu před obličejem. „Jen jsem tě pokoušela. To je to tak špatné? To se opravdu nemáš od čeho odpíchnout?“

„Máme ještě míň než nic,“ řekl.

„Inspektorko Turnerová!“ zahulákal Begbie z chodby.

„Já nejsem ve službě, pane,“ křikla na něj Ava. „Vlastně nejsem ani v budově. Jen si myslíte, že mě vidíte.“

„Tak to máte smůlu, že mám tak živou představivost. Jedte s týmem do Gilmerton Road. Došlo k další vraždě.“